

VÍZIO

(SGRAFFITO-FALFESTMÉNY)

Szerző: Szemethy Anikó, rajz–vizuális kommunikáció szak

Konzulens: Kovács László, főiskolai tanár

(Művészeti és Művészettudományi Szekcióban III. helyezés)

A műalkotás leírása: A sgraffito a reneszánsz korban terjedt el, az épületek külső díszítésére használták. Ez egy nagyon érdekes faltechnika, jellege miatt festményként is szolgál. Lényege, hogy különböző színű és vastagságú vakolatrétegek kerülnek egymásra, és ez a homokos-gipszes anyag gyorsan összeköt és máris formázható az anyag. A kép úgy jön létre, hogy az előre elkészített terv után a különböző színű rétegekig kell szabályosan visszakaparni az anyagot. A kivitelezéshez bizonyos éles eszközökre van szükségünk. Célszerű már az alapra nagy hangsúlyt fektetni. Gondosan válasszuk ki, mire szeretnénk dolgozni, mire érdemes dolgozni, hogy későbbiekben ne peregjen le az elkészített munkánk. Az építkezéseken használnak nagy előszeretettel egy bizonyos „herratecta” szigetelőanyagot, ahol a pozdorja szálaiba a vakolatréteg könnyen besimítható. Nagyon jól mutat még, ha farost alapra durva zsákvásznat helyezünk, és erre kerül rá a vakolatréteg.

A sgraffito ötvözi magában a festészetet és a szobrászatot, ezért találok alkalmasnak alkotásaim kifejezéséhez. A festészetnél a képeket síkban érzékeljük, a szobrászatot térben, a sgraffito meg a kettő játéka, nem háromdimenziós, mégis anyagszerű, és van térisége, térjátéka.

Az ember érzi, ahogy keze alatt életre kel az alkotás, gondolatait, érzéseit ugyanúgy ki lehet fejezni evvel a technikával, mint egy festménnyel.

A Vízió születését már több alkotás is megelőzte evvel a technikával, és nálam pontosan a festészetből alakult ki. Nagy hatással van rám tanárom, Kovács László munkássága, aki mesteri fokon műveli ezt a technikát. A festészetben kialakult világomat elkezdtem átírni erre a technikára, hiszen itt nem az ecsetvonások dominálnak, hanem a kimetszések, az apró vonalazások, és a színek közti, rétegek közti különbségek adják meg a sajátosságát. Van faktúrája a képnek, még hozzá sokféle.

Először kis figurákat találtam ki a sgraffitóban, miközben a festészetben embereket festettem, és a kettő keverékéből egy sajátos lényt „gyúrtam”

meg. Ez később sorozattá állt össze. Ez a lény a belső lényemből fakad, sajátos világ veszi körül, mint magunkat, akár a magzatburokban, akár kinn a világban. Álmaimban mindig feltűnik, körbeveszi lényét az egyedi világa, ilyenkor lerajzolom gyorsan, majd próbálom megalkotni. Folyamatos kapcsolatot próbál teremteni velünk, emberekkel, mutatja a maga érzését, örömeit, fájdalmait, a lét megélését, amit tulajdonképpen én élek meg, s kitárja magát a külvilágnak, szavak nélkül. Éppen ezért természetes, hogy mindenki mást lát benne.

A színek, a nyugalmat sugárzó barnák teszik egységessé a képet, a formák, a kaparási technikák mutatják a lelkiállapotot, mely hol álomszerű, hol valós, és leginkább elringató. Így készült el a Vízión, triptichonként, sorozatként, nyugodt álmoként és belső csendként. Itt a burok, mely körbeveszi, lehet akár szem is, mint a lélek tükre, mely kívánja, hogy nézz bele, és mondd el, mit látsz?